

Diuen que una alegria compartida és doble alegria, i una tristesa compartida és mitja tristesa. Quan succeeix alguna cosa a la nostra vida que ens remou les entranyes, que ens dóna esperança, que ens omple de joia... de manera innata volem comunicar-ho.

La Bíblia fonamentalment recull textos de creients. Encara que la paraula “Déu” no aparegués en algun dels llibres, l’experiència parteix d’aquesta relació amb Ell. Podríem dir que en general els autors s’asseuen a escriure

degut a alguna de les següents motivacions:

- **Comunicar una Bona Notícia: Déu estima i acompanya, i busca la conversió.** Això és molt clar en els evangelis, però també en molts altres llibres que exhorten al canvi d’actituds (Profetes), que lloa la fidelitat de Déu malgrat els perills (Salms), o que proclama que Déu és amor (cartes de Joan).
- **Explicar com és Déu.** Fruit de la seva vida espiritual, els creients descobreixen perles precioses que desitgen comunicar per a totes les generacions. L’estil de Déu es va veient en textos de més maduresa i sensibilitat, quan per exemple explica la **noviolència que el Servent d’YHWH** obra per complir la voluntat de Déu (Is 52-53), o descriu el **desig inclusiu de que tots els pobles se salvin**, no només uns privilegiats (Is 2; Rm 10...).
- **Enfortir la fe de les comunitats de creients.** Creure no és fàcil, sobretot quan les dificultats són extremes (persecucions, derrotes, conflictes comunitaris...). Per això, un dels grans objectius dels autors sagrats és confortar i exhortar els creients a ser fidels i tenir esperança malgrat el que puguin estar vivint.
- **No tergiversar l’experiència viscuda.** Finalment, com ja hem dit, hi ha episodis clau de la història del poble d’Israel i de les comunitats cristianes que són considerades aliment i força per als creients, però que alguns grups tendenciosos han intentat a vegades deformar segons les visions filosòfiques d’aquell temps, segons la cultura, o segons els propis interessos. Les heretgies, per exemple, han estat fruit d’interpretacions molt diferents de les mateixes experiències de fe. Per això, la voluntat dels escriptors bíblics també és la de fixar en paraules tot allò que per la tradició oral podria modificar-se, sobretot després de generacions.
- **L’Esperit de Déu.** En últim terme no hem d’oblidar que, com a Paraula de Déu que és, el mateix Esperit ha estat una motivació clau per impulsar els autors sagrats a escriure, inspirant-los i fent d’ells instruments per tal que Déu pugui parlar-nos també avui, a través dels mateixos textos i en les nostres situacions del s.XXI.